

[Stats- og udenrigsministeren.]

regeringsperiode 1947-50 var der jo ingen grænser for, hvor mange bebrejdelser vi fik fra det ærede medlem hr. Aksel Møller, fordi renten ikke var høj nok — som finansminister i den periode husker jeg det tydeligt. Jeg synes ikke, at netop de konservative, der har krævet en finanspolitik, som ville have ført til en endnu højere rente, har noget at bebrejde regeringen på det punkt.

Det blev bebrejdet regeringen, at vi har forøget leveomkostningerne med 14 pct. Jeg går ud fra, at man her tænker på, at detailpristallet er steget med 14 pct. eller i øvrigt næsten det samme, som det steg under den forrige regering. Prisudviklingen er jo imidlertid ikke noget, vi alene er herre over her i landet. Priserne på vore importvarer og vore eksportvarer har som hovedregel været stigende, og det kan ikke undgå at øge vore leveomkostninger. Det er ikke en opfattelse, som jeg står alene med. Vor afhængighed af udviklingstendensen i udlandet er jo så mange andre fuldstændig klar over. Jeg kan i denne forbindelse henvise til en udtalelse af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen. I Roskilde Tidende for den 8. marts er der refereret et møde på Stevns, hvor det ærede medlem udtaler — jeg beder om tilladelse til enkelte korte citater —:

„Jeg skal vel vogte mig for at sige, at hvis vi kommer til, så standser vi inflationen. Der kan simpelt hen ikke gives nogen garanti for opretholdelsen af et stabilt prisniveau i Danmark, så længe der er inflation i den øvrige verden.“

Og det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen tilføjer:

„Kommer nogen kandidat i den kommende valgkamp og fortæller Dem, at der er en nem løsning, så skal De ikke tro ham.“

Jeg går ud fra, at citatet er korrekt. I hvert fald virker det på mig i al sin soberhed som en korrekt udtalelse af det ærede medlem. Jeg citerer den ikke, fordi der er noget sensationelt i den, for i og for sig er det jo bare en fuldstændig logisk og naturlig betragtning; men netop i denne tid, da vi skal ud og fortælle vælgerne alt muligt og beskyldte hinanden for mangt og meget, var det måske ingen skade til, om man erindrede sig denne enkle og saglige betragtning.

Det lykkedes dagens ordførere at påstå, både at vi havde forceret boligproduktionen frem, uden at grundlaget var til stede, og samtidig, at der var bygget for lidt her i landet i forhold til 30ernes byggeri. Regeringen kunne godt ønske et større boligbyggeri, men skal vi se på, hvem der har lagt hindringer i vejen herfor, så falder ansvaret vel nærmest til højre her i salen. Havde partiet venstre fået sine ønsker igennem under drøftelserne i foråret 1955, ville utvivlsomt boligbyggeriet have været endnu lavere, end det er i dag. Det er i øvrigt ikke mere end et par dage siden, at de samme partier gik imod en ajourføring af statens støtte til boligbyggeriet.

I den tale, som det ærede medlem hr. Aksel Møller holdt, var der en særdeles fornuftig vending. Det er den, der omhandler den nærmeste tids udvikling. Det ærede medlem giver udtryk for, at det ikke vil være tilrådeligt for nogen af os ufravigeligt at sige noget om, hvad der bør ske på kort sigt i Danmark, og det ærede medlem begrunder dette med, at ingen af os jo ved, om inflationen er i færd med at slå over i sin modsætning, eller om vi blot står over for en midlertidig overproduktion af landbrugsvarer. Jeg tror, der i disse betragtninger ligger meget rigtigt. Det er mærkelig nok i væsentlig grad overensstemmende med, hvad jeg har sagt på møderne rundt om i landet, dog med den undtagelse, at jeg har fremhævet den absolutte nødvendighed af et sagligt samarbejde på bredere grundlag end hidtil, såfremt vi skal klare de økonomiske problemer fremefter.

Jeg kan ikke se nogen rimelighed i — hvad jeg for mit vedkommende ej heller har gjort — i denne sammenhæng at diskutere, hvorledes regeringen skal se ud efter den 14. maj. Ingen af os kan jo have noget sagligt holdepunkt herfor. Vi ved ikke, hvad valgtallene vil sige, og hvilke regeringsmuligheder der derfor vil vise sig, uanset hvilke forhåbninger og forventninger de enkelte partier måtte nære i forbindelse med udgangen af det kommende valg. De evigt gentagne forsøg fra venstres og de konservatives side på at lægge luft mellem sig og socialdemokratiet på et tidspunkt, da enhver, der følger en lille smule med, ved, at vi bliver nødt til at tilstræbe et bredt samarbejde om de praktiske økono-